

Temps de sagraments (III). L'eucaristia

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Ja arriben les primeres comunions. Els infants, amb il·lusió i emoció, participen en l'eucaristia on combreguen per primera vegada. Alhora, bo i preparant-s'hi, fan la primera confessió.

Aquestes eucaristies són boniques, emotives i vives. Els infants esperen plens de sorpresa com serà el moment de rebre Jesús. La catequesi que han rebut, amb el bon fer dels catequistes, fa que estiguin ben disposats i visquin aquest moment amb gran intensitat. Tots el recordem en la nostra pròpia història i, a vegades, desitgem renovar-lo quan notem que el nostre esperit cau en una certa rutina espiritual.

Realment, el Senyor ens féu un regal molt gran amb l'eucaristia. Amb la senzillesa d'una mica de pa i de vi, amb la presència d'un sacerdot i amb una comunitat reunida, es fa present el Senyor ressuscitat enmig de l'assemblea. Més encara, ell materialitza la seva visita en les ofrenes que seran menjades i begudes, per tal d'omplir-nos, nodrir-nos i sostenir-nos. És alhora tan senzill i tan gran que necessitem ulls d'infant per a no menystenir-ne la pobresa i per a captar-ne la grandesa!

Com us deia en la primera de les glosses d'aquesta sèrie pasqual, hem d'anar tots a les misses de primeres comunions. No solament per acompanyar aquests infants que fan un pas tan important en la seva iniciació cristiana, sinó perquè nosaltres necessitem imitar-los i renovar-nos en la vivència de l'eucaristia.

Ho necessitem, perquè aquest sagrament viu moments de crisi, també entre els qui som «de missa». El fet que molts hagin perdut l'hàbit o la necessitat de venir a l'eucaristia dominical ens afecta i mina el valor que li donem.

El fet que tothom vagi a combregar sense mai confessar-se ha fet que tampoc nosaltres no valorem suficientment les exigències per a apropar-nos a la comunió eucarística i ho fem sovint sense examinar-nos si estem en gràcia de Déu per a poder-ho fer. No repeteixo tòpics, sinó que comparteixo amb vosaltres el que veig cada diumenge arreu de la diòcesi, ja sigui en les misses de visita pastoral, en les confirmacions o en les festes on em conviden.

Tenim responsabilitat en aquesta situació. Hem privilegiat més la quantitat que la qualitat. Hem abandonat una catequesi senzilla i clara sobre les disposicions necessàries per a combregar. No hem aconseguit crear calius comunitaris acollidors i vius. Per això us demano a tots de sumar-vos a la concentració en les poques misses que a poc a poc anem mantenint. Us demano que valoreu el fet de combregar no sols anant-hi sinó deixant-ho de fer si no esteu a punt i cercant la confessió per a retornar-hi. Us demano que ajudeu a fer que les misses principals siguin ben participades i ben vives. Felicito tots els qui fa temps que treballeu en aquesta direcció i continueu intentant-ho amb noves idees i propostes.

